

tíðindablaðið

sosialurinPostsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

Útgevandi: p/f sosialurin

Fyrirtaksstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Blaðfólk: Hægni Djurhuus, Dagny Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f sosialurin. Prent: p/f pressan 1981

Dómurin appelleraður

oddagrein

DÓMURIN, sum Føroya rættur feldi yvir blaðstjóran á Sosialinum, er appelleraður.

UM SAKIN bert snúi seg um hin eina spurningin, um Fólkaflakkurin var facistiskur ella ei, kundu vit konstantera, at rætturin ikki hevði somu uppfatan sum vit, hvat liggur í orðinum facisma. Av teirri orsök fóru vit neyvan víðari við sakini. Hetta er fyrst og fremst ein definitiónsspurningur.

TAD, SUM tó eftir okkara tykki ikki er ein definitiónsspurningur er, at Fólkaflakkurin og Dagblaðið styðja statskvett. Hetta halda vit okkum hava fingið óteljandi dømi um, tá vit lita aftur á skrivningina hjá Dagblaðnum hesi seinastu árin. Um prógv okkara ikki hava verið nóg góð er ein metingarspurningur hjá rættinum. Eisini í hesum føri hevði verið ivasamt, um vit høvdu appellera sakina til hægri rætt.

MEN tá vit koma til pástandin um

at Fólkaflakkurin við Dagblaðnum fremja terror móti tí einstaka føroyska borgaranum, kunnu vit ikki undir nokrum umstøðum góðtaka, at tað ikki kann kallast TERROR, sum hetta blað hevur fram, hvat so enn vit leggja í orðið sjálvt. Endaálið við hesum terrorinum er at bremsa einum og hvørjum kritikki móti øllum tí sum Dagblaðið stendur fyri. Hendan skrivning Dagblaðsins er ein so grov hóttan móti skrivfrælsinum og fólkaræðinum sum heild, at hon neyvan finnur sín líka í søguni.

HARAFTRAT skal sigast, at hendan terror framferðin hjá fólkaflaksmálgagninum er sera miðvis. Hetta er ein miðvis roynd at halda fólki burtur frá at úttala seg alment. At halda fólki frá at fara á fund og taka orðið. Eln miðvis roynd at drepa alt tjak um tilíkar spurningar, sum Fólkaflakkurin og málgagn tess halda ikki eiga at vera umrøddir. At skapa ótta og spilla fólk út er teirra hægsta endamálið við hesi skrivning.

OG FYRI at átala júst hetta í einum lesarabrævið, skal Sosialurin vera dømdur. Hetta halda vit vera ovboðið.

Hvør vanvirðir dómstólin Sosialurin ella Dagblaðið?

sosialurin heldur:

Í eini fullkomuligari hyste-riskari grein seinasta mikudag leggur styvlaknektur Óla Breckmanns, Óla Jakup Rólantson Sosialin undir at vannvirða dómstólin og ivast um hansara autoritet.

Hetta er sjálvandi tvælt. Vit hava einki gjørt uttan nakrar viðmerkingar til ein dóm, sum eftir okkara tykki byggir á veigar premissur og sum ikki hongur saman.

Tað var kanska ikki heilt beint, at siga at rætturin tyktar tey, sum finnast at idolum hjá Óla og hjá styvlaknektinum, tí tey ikki samstundis finnast at líkandi viðurskiptum í kommunistiskum londum, tí sum styvlaknekturin

sigur, hevur rætturin bert tikið hetta upp eftir Dagblaðnum.

So mikið verri!

Tí hetta er lygn og so-statt hevur rætturin tikið upp eina ósannheit frá Dagblaðnum og brúkt hana í sinum premissum, so ikki kann sigast, at spræurnin frá styvlaknektinum økir um okkara virðing fyri rættinum.

Oman á alt hetta, so höttir hann við sakarmáli — væl at merkja við, at rætturin ella fútin skal draga okkum fyrri rættin!

Hetta er ikki fyrstu ferð, at Dagblaðið upptrakkar, sum um tað átti rættin! Tey, sum orka og troysta sær at lesa hetta skarns-blað vilja minnst, at dóm-

urin varð kunngjörður í Dagblaðnum fleiri vikur, aðrenn hann fall í rættinum og teir, sum sita á tingi, vita, at meginspillikluturin sjálvur fleiri ferð frá trings-ins røðarapalli hevur kunngjört dóm in yvir Sosialin. Um teir halda, at ein slik atferð er tekin um virðing fyri rættinum, mistaka teir seg.

Til endans skulu vit minna styvlaknektin hjá Óla á hetta: Tá Óli á sinni varð dømdur sekr í sakini sum Kirsten Brix varð noydd at leggja imóti honum fyrri at fáa frið í sinum arbeiði, kunngjörði Óli dóm in á forsiðuni í Dagblaðnum soleiðis: «ÓLI VANN!»

Hvat sigur tú til hetta, styvlaknektur?

Umskiftið stóra

Tað er heilt sjáldsamt at hoyra, hvussu russar verða fagnaðir, og hvussu teimum verður vist á alt, ið vert er at siggja í okkara litla landi.

Føroyingar hava nokk altíð sýnt blýðskap móti fremmanda fólki, so hetta er nokk ikki nakað nýtt í sær sjálvum, — en??? Hesir, ið nú visa henda serliga blýðskap, eru júst teir, sum undan seinasta vali, domdu alt russiskt niður í dykið.

Tá samráðingar vóru við russar, so var tað, eftir teirra metan, sjálvandi av tí ónda og komu russar í land her, so vóru teir mettir sum njósarar og ill-menni.

Hetta var so metan

teirra, sum nú borðreiða fyri teimum, visa teimum flakavirki, alistodir og sjálvandi mangt annað, sum vit onnur als ikki vita um.

Tá vit onnur, undan valinum, hildu, at russar nokk eisini vóru menniskju eins og vit, so ristur oddafiskar sambandsins við høvðinum og stundum við einum sorg-bliðum smili, sum segði tað sama sum, «so langt eru tit farin av leið» —!

Agítasjónin bar so sanniliga á sama borð, — alt, ið ikki var høggravent og avsannað alt russiskt var tann reini heiðin-skapur.

Nú er so knappliga vend komin í. Hvat er hent?

Vit, sum fylgdu við, undan seinasta vali, kunnu ikki annað enn undrast.

Um lögmaður og sambandsins tingmenn eru at sær komnir, so skilda teir okkum eina frágreiðing um at teir hava sagt ósatt, við vilja, ella óvilja, ella ikki hava fatað tað, sum teir søgdu seg at vita betur enn øll hini, — teir duga so óivað at siga sum er. Og sjálvandi koma teir við eini virðiligari umbering.

Bara ein spurningur beint fram: Eru tað russar, ella eru tað tit, sum eru broyttir???

J. Olsen

Eitt sindur um Magnus Heinason

Vit eru mong, ið sita við andagt og lýða á, hvat ið Finnogi hevur at siga um Magnus Heinason og Christoffur Valkendorf, og, eg sigi fyrri meg, at mær dámar Finnoga sæl sum søgumann, hann sigur frá báðum sum teir vóru, sum ein søgumaður skal gera.

Magnus Heinason var ein ovurraskur sjómaður, men hann hevði stórbrek, tað vita vit, og tá hann fekk ein tilíkan mann, sum sjálvan rentumeistarar móti sær, so mátti hann falla, tað var eyvitað.

Men eitt er hvat rætturin dómir, annað er fólksins dómur. Tað at hann snýtti við alinmálinum er

óivað, men tað hava nokk aðrir gjørt við, bæði fyrr og síður, og tað kanska menn hava ikki vita so mikið um, ella tað er farið í gloymskuna, við teim flestu av hansara misgerðum.

Eitt var, ið føroyingar aldri gloymdu Magnusi, og tað var tað, at hann stígdí sjórænarar burtur.

Hvi, og sigi hetta, skal eg her geva eitt dømi um.

Tá ið farbroður min, Jóanis Dalsgaard fyrri hundrad árum síðani kom heim aftur, hann hevði verið á búnaðarskúla í Danmark, segði hann fyrri gamla Jógvani á Oyri, her í bygdini, hvat ið Troels Lund segði í síni bók um

Magnus Heinason.

Jógvani gjørdist óður, og bað farbroður heilsa Troels Lund, at hann skuldu hava ein beinan lort fyrri hasi orðini — Magnus var ein landa-verja fyrri føroyingar.

Og hetta, ið Jógvani á Oyri segði, mundi vera tað eftirmæli, ið mangir føroyingar góvu Magnusi, og hetta er ikki lógið, tí ræðslan fyrri sjórænarinum má hava verið ógvulig, hon hevur óivað verið stórsta neyðin hjá føroyingum, tí vóru teir góðir við Magnus Heinason.

Viggo Dalsgaard

Fylkist um felag tykkara

Tað hava altíð verið tvey slog av felagsskapi. Annar er góður og hin er ringur felagsskapur. Góður felagsskapur er, tá øll, ella so nær sum øll, luttaka í felag, við tí sum fyriliggur at gera. Hetta verið seg bæði í handligum so væl sum í andligum arbeiði.

Hinvegin ringur felagsskapur er stuttsagt drepandi. Sum heild kann sigast, at her heima á landi skortar ikki við feløgum. Men hvussu virka tey? Mær tykir, at tað ringast av tí ringa er, at tað kallað verður til fundar, koma bert nakrir heilt fáir limir. Fjaldin heldur, at okkum ikki nýtist at mæta á fundi, tá HINI fara. Úrslitið av hesum er, at alt ið eitur felagsskapur er deyðadømt.

Felagsskapur gevur styrki, verður sagt. Men tá skal hann vera góður.

ráð átti ikki at skorta frá teimum eldru.

Mini ráð skulu vera. Fylkist øksl móti øksl. Og mótið væl upp á fundum tykkara innanfelags.

við felagskvøðu ein limur

Tess stytri lesara-brøvini eru — tess fleiri sleppa við